

بررسی مسائل و مشکلات روستای هوپه از نظر ساکنین و اولویت بندی پروژه ها عمرانی

صفورا روحی

کارشناسی ارشد مرمت بناهای تاریخی دانشگاه هنر اصفهان

دانشجوی دکتری مدیریت استراتژیک (DBA) دانشگاه جامع علمی کاربردی

چکیده: در شرایطی که شهرها به سمت توسعه اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی پیش می روند روستاها نیز باید به این مرحله از رشد و توسعه دست یابند. توسعه و عمران روستایی فرایندی چند بعدی است که موضوع آن بهبود و ارتقای کیفیت زندگی اقشار فقیر و آسیب پذیر اجتماع روستایی است. فرایندی که با بهره گیری از سازوکارهایی چون برنامه ریزی، سازمان دهی، تقویت خوداتکایی فردی و جمعی و ایجاد دگرگونی مناسب در ساختارهای ذهنی و اجتماعی روستاییان تلاش می کند که در آنها قدرت بهره گیری از قابلیت ها و منابع در اختیارشان را تقویت کند تا بواسطه ی آن بتوانند وضعیت موجودشان را به وضعیت مطلوب تغییر دهند. اما جمعیت زدایی غیربیولوژیکی که حاصل مهاجرت های شغلی و غیر شغلی از روستا به شهر است، همچنین وجود جاذبه های شهری و فرایند شهرگرایی عامل اساسی تخلیه ی روستاها از جمعیت فعال اقتصادی محسوب می گردد. با این توضیحات اهمیت عمران و توسعه روستایی آشکار می گردد از این رو مقاله حاضر درصدد بررسی مسائل و مشکلات روستای هوپه از نظر ساکنین و اولویت بندی پروژه های عمرانی می باشد. تحقیق حاضر از نوع توصیفی-تحلیلی است. در این پژوهش با استفاده از روش کتابخانه ای و میدانی (مصاحبه و مشاهده) اطلاعات مورد نیاز جمع آوری شد. با توجه به بررسی های صورت گرفته الویت بندی پروژه ها در روستای هوپه بدین صورت می باشد: احداث جداول و کانی و در حاشیه معابر برای دفع آبهای سطحی. اصلاح و بهبود شبکه معابر. اصلاح سیستم دفع آبهای سطحی و نیز سیستم دفع فاضلاب ابنیه روستا بیش از اصلاح معابر. اصلاح و تعریض معبر بین شهری که از داخل بافت روستا عبور می کند. طراحی و اصلاح دیگر معابر اصلی و فرعی داخلی روستا که با تعریض، زیر سازی، جدول گذاری و آسفالت کردن می توان به سلسله معابر مناسبی دسترسی واحدهای مسکونی و سایر کاربریها تأمین نمود. بهسازی واحدهای تاریخی و فرسوده بافت روستا و مقاوم سازی در برابر خطرات احتمالی نظیر سیل و زلزله. توسعه فضای کارگاهی و تأسیسات و تجهیزات روستایی. احداث فضای سبز، پارک کودک، فرهنگی و

کلید واژه ها: فلاورجان، روستای هوپه، عمران و توسعه، خدمات

مقدمه

توسعه ملی تابع رشد عقلانیت و سیاستگذاری و برنامه ریزی هاست. برنامه های ملی توسعه مهمترین اسنادی هستند که با توجه به امکانات و محدودیتها در جهت پیشبرد اهداف و ترسیم چشم انداز آینده جامعه بر اساس سطح شناخت و توان علمی سیاستگذاران تدوین و ارائه می گردند. دولت به عنوان کارگزار منافع ملی وظیفه خدمت، رفاه و توسعه کشور را بر عهده دارد و از سیاست گذاری و برنامه ریزی به عنوان ابزار بسیج منابع و جهت دهی به آن استفاده می کند (ابراهیم بای سلامی، ۱۳۸۸: ۱۶۹-۱۶۸).

برداشتهای مشترک از مفهوم توسعه حاکی از این است که هدف توسعه رشد همه جانبه جوامع انسانی است. اعمال مدیریت توسعه در سطح ملی از حیث کلان و مفهومی قابل طرح بوده، اهداف و آثار آن در مقیاسهای فضایی منطقه، شهر و روستا تبلور مکانی می یابد؛ از این منظر توسعه یکپارچه ملی در گرو توسعه متوازن منطقه ای میان حوزه های شهری و روستایی است. در چنین چارچوب مراتبی، حوزه های روستایی نیز، به عنوان قاعده ی نظام سکونت و فعالیت ملی، نقش اساسی در توسعه ملی ایفا می نماید (حسین زاده دلیر، ۱۳۷۰: ۱۲۸). این بدان معناست که فضاهای روستایی به عنوان زیر نظام متشکله نظام سکونت سرزمین، می باید ضمن پایداری در اجزای تشکیل دهنده ی آن (محیط اکولوژیک، محیط انسانی، محیط فعالیت) سهم و نقش خود را در نظام سکونت منطقه ای و در مرتبه ی بعد، در سطح ملی ایفا کند. حال اگر به دلایلی نظام سکونت روستایی قادر به ایفای نقش سازنده ی خویش در نظام سکوت سرزمین نباشد در آن صورت پیامدها و آثار مسایل روستایی در حوزه های شهری